

HỒI 36

NGÔ TIỂU MY ĐI TRẢ THÙ CHA

M

ặt của Thể Điệp Lý Vân Hương lạnh như băng, tình cảm trước mặt chàng trai. Nàng cười nhạt nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta chỉ sợ người khó mà sống được! Đừng hòng chuyện trở ra!

Hoàng Thượng Chí lãnh đạm hỏi:

- Lý Vân Hương! Biết việc Bát Nghĩa Bang Chủ Ngô Do Đạo bị giết đó chăng?

Lý Vân Hương gật đầu nói:

- Không sai! Không sai! Là do bốn đường hạ thủ đấy!

Thượng Chí liền hỏi:

- Còn Giang Nam Thất Quái...

Câu hỏi Thượng Chí chưa dứt, Lý Vân Hương đã cười, nói:

- Đúng rồi! Nhưng việc đó đâu có dính dự gì với người.

Hoàng Thượng Chí gần giọng nói:

- Con gái Bát Nghĩa Bang Chủ có phần liên quan với ta, nên món nợ này, ta muốn giúp nàng để thanh toán!

Thể Điệp Lý Vân Hương cười khanh khách nói:

- Thanh toán! Thanh toán như thế nào?

Khuôn mặt tuấn tú của chàng, bỗng hiện rõ vẻ sát khí, chàng liền xông tới, hần học nói:

- Nợ máu! Phải đền máu! Ta lấy đầu người!

Lý Vân Hương bất thần, vội nhảy lui lại ba bước, hai tỳ nữ cũng thất kinh nhảy ra sau lưng nàng. Lý Vân Hương lạnh lùng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta chỉ sợ người không thể làm được chuyện mà uống đời!

Thượng Chí tức giận, liền thách:

- Nếu vậy, ta cho người cứ thử coi!

Tiếng coi của chàng vừa dứt, thì đã dùng Phù Quang Di Ảnh lách mình một cái, xông tới trước mặt Lý Vân Hương.

Chỉ nghe tiếng la thất thanh của hai tỳ nữ, nhảy động bên tả hữu, và Lý Vân Hương cũng nhảy lui né thế công của Thượng Chí.

Thượng Chí hét lên:

- Chạy đi đâu?

Chớp mắt, thì năm ngón tay mặt chàng đã bấu chặt vào thân hình đang múa động của Lý Vân Hương.

Thế Điểm Quang Thạch Hỏa nhanh như chớp, Thế Điệp Lý Vân Hương đâu còn cách nào né kịp...

Giữa lúc đó bỗng một luồng gió bay vèo tới, tiếng động tuy nhỏ, nhưng sức công tới lạ hơn tên bắn.

Bất giác Hoàng Thượng Chí giật mình, biết có ám khí ác độc do cao thủ tuyệt đỉnh đã phát ra. Chàng không dám công địch nữa vội thâu chưởng thế lại, phát mạnh ra sau một chưởng biến thành một luồng gió mạnh, còn thân hình chàng thừa thế đó mà lách ngang qua hơn tám thước.

Trong khi xoay mình chàng thấy được ám khí công tới chỉ là mấy tấm lá cây. Chàng nhìn qua cao thủ ra tay, buột mồm ồ lên một tiếng. Ốc chàng nhưng bùng nổ ra, làm điếc cả hai lỗ tai, mặt mày choáng váng, liền té xiêu xuống đất!

Té ra, người ra tay ác độc đó, là mẹ ruột của chàng Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh người mẹ độc hơn rắn.

Mặt chàng biến sắc, không còn một tí máu, cả thân hình đều run rẩy.

Trong khoảnh khắc Thế Điệp Lý Vân Hương đã lui ra ngoài hơn tám thước rồi.

Mặt Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh lạnh như tuyết. Bà ta nhìn Hoàng Thượng Chí không chớp mắt.

Gan ruột chàng như bị đứt ra từng mảnh. Vì lần trước mẹ chàng cũng đã hạ độc thủ chàng, suýt phải bỏ mạng trong nhà đá. Bây giờ, lại đối diện với mẹ chàng một lần nữa! Lòng chàng như lửa đốt, tự hỏi:

- Có đâu mình phận làm con lại ra tay với mẹ mình sao? Trên thế gian không có lý như vậy!

Như cộp dũ chưa bao giờ ăn thịt con mà bà mẹ như vậy lại còn độc hơn loài hổ sói!

Cuối cùng Vương Thúy Anh lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Ta không ngờ người lại dám tự rơi vào lưới! Lần trước người thoát khỏi, nhưng lần này, hừ! Người có đem theo bao nhiêu cao thủ cũng không thể thoát nổi!

Thượng Chí nóng bừng một lúc, rồi tiếp đến cảm thấy lạnh buốt cả người, tim gan như muôn ngàn mũi nhọn đâm vào, trong đầu óc không biết bao nhiêu ý nghĩ thoáng qua. Đột nhiên chàng tự nhủ:

- Người đã bao nhiêu lần coi ta không phải là con? Thì ta làm sao còn có thể chịu nhìn một người ác độc như vậy được!

Chàng nghĩ đến đây, cố nén nỗi đau lòng, hỏi:

- Giáo Chủ phu nhân! Hôm nay, chuẩn bị đối phó với tại hạ như thế nào?

Thân hình Vương Thúy Anh hơi chấn động, vẻ sắc khí quái lạ cũng biến mất, lạnh lùng nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người không được phép xông vào Liên Hoàn Thao, nên phải chịu chết!

Những lời nói của bà ta, như một mũi nhọn bắn vào tim gan Hoàng Thượng Chí vậy.

Bỗng nhiên, trong điện cốc đưa tới những tiếng rên thê thảm, làm cho chàng nóng lòng không sao chịu nổi.

Những tiếng thảm não đó, như nhắc lại cơn hận thù lúc nãy mà chàng đã bị lãng quên chàng thầm nói:

- Ta phải giết Thể Điệp Lý Vân Hương! Giết hẳn trước rồi, mới cứu được Ngô Tiểu My! Những tiếng rên thảm não đó, chắc là Ngô Tiểu My đang chịu cảnh hành hạ của bọn ác độc rồi! Nhưng hiện giờ, ta cần phải đối phó cách nào với phu nhân Thiên Tề Giáo Chủ?... Mà bà ta lại là mẫu thân của mình đây? Không lẽ ta phải diễn ra thảm kịch cốt nhục tương tàn?

Chàng do dự một hồi lâu, thoạt nhiên tung mình một cái, nhảy tới bên Thể Điệp Lý Vân Hương, đứng cách chàng chừng hơn một trượng.

Hành động bất thần đó, ngoài dự tính của các người trước mặt chàng.

Thể Điệp Lý Vân Hương chưa kịp nghĩ tới, thì địch thủ đã bay vút tới mình rồi, trong giây phút nguy cấp đó, nàng giật mình đưa lẹ song chưởng ra đỡ.

Nghe bực một tiếng, tiếp đến tiếng hừ thì miệng Lý Vân Hương phun ra những búng máu tươi, và thân hình nàng cũng bay ra xa hơn ba trượng.

Biến chuyển hãi hùng vừa xảy ra, thì bỗng có một đường Bài Sơn Chưởng Lực sau lưng chàng ép gấp tới.

Chỉ nghe hự một tiếng, thân chàng đã bay vụt tới trước hơn năm sáu thước. Chân chàng vừa chấm đất, vội quay lại thì vừa đúng lúc đối diện với Vương Thúc Anh. Hai người cách nhau không đầy hai trượng.

Hai tỳ nữ đang núp một bên, thấy thế nguy liền phi thân tới đỡ Thể Điệp Lý Vân Hương bỗng chạy vào trong cốc.

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng kèn kẹt, giọng run run, nói với Vương Thúc Anh:

- Người... người lại không nhìn...

Wương Thúc Anh gạt lờ, quát:

- Câm miệng!

Hoàng Thượng Chí luôn miệng nói:

- Giáo Chủ Phu Nhân! Người đừng ép buộc tôi ra tay được không?

Wương Thúc Anh hừ một tiếng, nói:

- Ra tay! Ta làm sao để người sống ra khỏi động này?

Đôi mắt Hoàng Thượng Chí như rướm máu, chàng ngẩng mặt lên trời, chắp tay trước ngực, nói:

- Anh linh phụ thân! Chắc phụ thân nhìn xuống con không xa! Nay con bị ép đến tuyệt duyệt luân thường rồi!

Thân hình của Vương Thúc Anh lắc hai cái.

Vừa lúc đó, từ đường cốc chạy ra năm lão già và một thiếu niên.

Thiếu niên mới chạy tới, chính là Thiếu Giáo Chủ Dư Thiếu Côn. Nét mặt Dư Thiếu Côn đỏ bừng lên, hét lớn:

- Lãnh Diện Nhân! Người đã dẫn thân vào tử địa rồi!

Dứt tiếng, thì Dư Thiếu Côn đã tay công tới song chưởng như một trận cuồng phong ép thẳng vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí đôi tay lạnh như chớp, lợi dụng phong chuồng đối phương, đưa ra một chiêu Mô Chuồng Cường Long hợp thành sức công mạnh gấp mười lần sức thường, đánh trả lại địch thủ.

Đôi bên đều dùng thế gấp, nên trận chiến rất hãi hùng, người ngoài chỉ thấy những luồng chớp nhoáng cuốn theo cát bụi bay mịt mù, làm khuất bóng cả hai người đang ác chiến.

Bỗng nghe bùng, và tiếp một tiếng hét rất thê thảm, thì thấy thân hình Dư Thiếu Côn bay vút ra ngoài xa hơn mười trượng, miệng phun ra một vòi máu, như nước xối, té nhào xuống đất, quần quai trên vũng máu.

Hoàng Thượng Chí chưa kịp sát địch thủ cho hả giận, thì có tiếng hét lớn!

- Người không được đả thương người này!

Chính là tiếng quát của Vương Thúc Anh! Bà ta phi thân tới trận địa, công ra tám chuồng nhanh như chớp ép vào mặt Hoàng Thượng Chí.

Lòng chàng tuy thù hận hết sức, nhưng đối thủ lại là mẹ của chàng. Hoàng Thượng Chí không nỡ ra tay chống đỡ, nên chỉ nhảy lùi lại.

Vương Thúc Anh liền lao mình về phía Dư Thiếu Côn, thò tay vào túi móc ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Dư Thiếu Côn.

Năm lão già thấy Giáo Chủ phu nhân vừa lùi ra, liền hợp sức ra tay một lúc, đánh úp tới Hoàng Thượng Chí. Chàng chỉ dùng có một chiêu Mô Hỏa Bào Nguyên chống với năm đối thủ, đang râm rộ công đến.

Chỉ nghe bịch bịch... mấy tiếng, thì năm lão già đều bị chấn động ngã nhào tán loạn ra hết.

Vương Thúc Anh quát lên một tiếng, rồi công tới liên tiếp ba chiêu liên hoàn ác độc vô cùng, ép tới Hoàng Thượng Chí.

Đôi mắt chàng đỏ như lửa, lòng nóng như dầu sôi. Chàng chỉ dùng một thức Hồi Quang Lướt Ảnh để tránh khỏi những thế ác độc của người mẹ đã sát hại con!

Chàng tránh khỏi thế độc của Vương Thúc Anh, liền dùng mười ngón tay búng ra liên tiếp Đông Kim Chỉ nhanh như điện chớp.

Chỉ nghe những tiếng kêu than thảm não, thì năm lão già kia đều bị lủng ngực, lủng bụng rồi lăn nhào chết cả.

Vương Thúy Anh hét lên một tiếng rất kinh hãi, rồi tung mình tới, hai tay phất động chụp vào mặt Hoàng Thượng Chí, sức gió vút mạnh như dao cắt, mười ngón tay như muốn cứa xé cả thân chàng.

Nhưng Hoàng Thượng Chí chỉ lo trốn tránh, mà rốt cục cũng khó thể vượt khỏi thế chưởng ác độc của Vương Thúy Anh. Tuy chàng chẳng muốn chống trả nhưng bà ta cứ thừa thế mỗi lúc một tấn công ác độc hơn, nên chàng không thể nào không ra tay để tự vệ nữa.

Đến nước cùng Thượng Chí dùng Ma Vương Đả Môn tung ra với sức khí lôi động phong chưởng như núi ngã trùm đến chân thân của đối phương.

Nhưng bà ta chỉ lách qua một cái, thì thoát luồng chưởng của địch thủ.

Hoàng Thượng Chí hết sức ngạc nhiên, công lực mà của đối phương biến hóa tinh diệu đến quá mức tưởng của chàng. Chỉ vì thế mà chàng như sưng đi một tí, thì trong cái chậm tay đó, đôi tay áo của bà ta quất tréo lại, tạo thành một đường ám sức mạnh tuyệt đỉnh như có thể làm rung động được núi, mà ép tới.

Sự thật, những chiêu thế tuyệt kỹ vừa biểu lộ rõ rệt, chứng tỏ rằng bà ta không có nhân tâm hại con bà ta. Bao nhiêu nổi cừu hận tức bực của chàng đã khiến chàng dùng hết công lực cả đời chàng mà đánh ra, nhưng Dương Thúy Anh tỏ ra cao diệu hơn không chút bối rối. Sức chưởng lực có thể lay động được núi của đôi bên, kích tán lại phát ra một tiếng, làm kinh thiên động địa.

Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh liền đảo lui ra hơn sáu thước.

Còn thân hình Hoàng Thượng Chí lay động liên tiếp, mà lui chừng hơn một bước.

Đôi bên vừa tránh ra liền hợp lại.

Chưởng trái của Vương Thúy Anh dùng thế Độc Long Xuất Hải làm dậy sóng cuốn ngàn, Hoàng Thượng Chí lấy làm lạ chẳng biết tại sao đối phương chỉ dùng có một chưởng mà thế công của đối phương quá cường mạnh. Chàng phải diễn hết những thế thủ ở trong Ma Ma Chưởng Pháp, mà vẫn thấy khó ngăn được công lực của bà ta.

Thế công của bà ta như trường giang đại hải, cứ ào ạt xông tới không ngừng.

Hiện giờ, chàng chỉ còn có hai giải pháp, một là chịu chết dưới bàn tay ác độc của đối phương, hai là phải dùng Đông Kim Chỉ để phản kích lại.

Hoàng Thượng Chí trầm tính:

- Nếu mình không dùng tận lực chống đối, thì làm sao có thể trả được mối thù? Mình cần phải sống!

Chàng thét lên một tiếng nói:

- Người muốn tôi xuống độc thủ phải không?

Bà ta vẫn không thềm điểm xĩa gì đến lời nói hần học đó, chỉ giữ thế công tới mãi.

Chàng vừa dứt lời, thì Vương Thúy Anh lại càng công đến mạnh hơn. Hàm răng cắn chặt chàng cố vận hết nội công, dùng mười luồng gió, theo hình rẽ quạt, bắn tung ra những mũi Đông Kim Chỉ.

Bỗng nghe hừ hừ mấy tiếng, chàng liền ngừng tay.

Mặt của Vương Thúy Anh biến sắc, toàn thân liểng xiểng như muốn nhào.

Chàng đau khổ nhìn qua nét mặt tái nhợt của mẹ chàng một cái, rồi xoay mình chạy vút vào động cốc.

Chàng phi thân theo đường bản đồ của Thất Hôn Nhân đã tặng cho chàng, nên các đường hiểm trở chàng đều thông thuộc hết.

Lúc này, tiếng giao đấu trong thâm cốc cũng im bật.

Chàng cảm thấy rất lo ngại, vì Thất Hôn Nhân đã bảo chàng tới thâm cốc này, để cứu Ngô Tiểu My. Nhưng chàng đã bị gài trở ở ngoài động một thời gian như vậy, nên lòng rất phân vân, không hiểu nguy hiểm nào đã đến với Ngô Tiểu My mà hiện giờ lại không thấy tông tích của nàng đâu cả!

Hoàng Thượng Chí đứng suy nghĩ một lúc, liền giở khinh công chạy lẹ như sao băng.

Tuy đường cốc, thường gặp nhiều tay cao thủ lui tới chặn đường nhưng không thể đối địch với chàng được. Chỉ khổ nỗi, lúc chàng còn giao đấu thì còn tiếng rên la ở trong động, mà đến lúc này, tứ bề đều vắng vẻ.

Chàng chạy tới ngã tư đường rẽ vào bốn thâm cốc. Nhìn qua cốc hoàn rộng chừng nửa mẫu, thấy cả hàng trăm người đang vây thành một vòng tròn, ở giữa vòng có một thiếu nữ cả mình đều dính đầy máu. Nàng đúng là Ngô Tiểu My, người đến để đòi mối thù máu. Chung quanh nàng có bảy hàng ngang tám hàng dọc, bày ra như một chiến trận lớn.

Trong giờ khắc im lặng, Hoàng Thượng Chí như một bóng ma, bay tới đứng sát ngoài vòng người, nhưng không hề có một ai hay biết.

Ngoài ba trượng, trước mặt Ngô Tiểu My, có một quái nhân bịt đầu đứng đó.

Chàng mới thấy quái nhân, bất giác giật mình. Chàng nhớ lại khi mới bước chân lên giang hồ, đã đánh với quần hùng công vào Quỷ Bảo. Quái nhân này chàng đã thấy xuất hiện qua. Hẳn đúng là Thiên Tề Giáo Chủ

Trước cảnh im lặng, bỗng nhiên Thiên Tề Giáo Chủ diệu lời nói:

- Ngô cô nương! Cô hãy hỏi lại Bất Lão Tiên Sinh xem! Bốn Giáo Chủ không muốn làm khó dễ cô nương đâu? Chỉ mong cô nương hãy hành động trong giới hạn cho hợp tình hợp lý!

Nàng liền quát lớn, nói:

- Ta tới đây, chỉ vì để báo lại thù kẻ giết cha ta!

Thiên Tề Giáo Chủ hừ một tiếng, nói:

- Bốn Giáo Chủ đã nói rõ ràng trước đó rồi, chỉ là điều lầm lẫn, mà cô nương muốn hủy diệt hai mươi mấy vị cao thủ của bốn giáo! Nhưng máu của những người này, đâu có thể để chảy êm trơn như vậy sao?

Ngô Tiểu My lắc đầu, nói:

- Không! Ta đâu có thể lầm lẫn Thể Điện Lý Vân Hương là hung thủ! Ta đã rõ hung thủ đúng là Thiên Tề Giáo Chủ kia mà!

Lão già cười ha hả, nói:

- Cô nương lại muốn lấy đầu của bốn Giáo Chủ sao?

Nàng gật đầu, đáp:

- Dĩ nhiên!

Lão cười nhạt hỏi:

- Ý muốn ấy thực hiện được không?

Đột nhiên, ngoài vòng vây vang lên một tiếng hét rợn người, tiếp đến một bóng người bay vèo vào giữa vòng vây.

Tất cả cao thủ của Thiên Tề Giáo đang đứng giữa vòng vây đều giật nảy người, rồi tiếp đến những tiếng ồn ào như ong vỡ tổ.

Những tiếng thất thanh không ngớt:

- Lãnh Diện Nhân! Lãnh Diện Nhân!...

Đùng! Người xông vào trận đó chính là Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, trong tay có xách theo một người.

Lúc tối giữa vòng vây chàng ném người trên tay vào chân Ngô Tiểu My.

Té ra Hoàng Thượng Chí đứng ngoài vòng vây, theo dõi tình thế, chợt thấy Thể Điệp Lý Vân Hương đang ôm vết thương chạy tới, chàng mừng rỡ liền dùng thủ pháp lạ làng, vương nách xách nàng, rồi bay mình vào trận.

Ngô Tiểu My giật mình, không ngờ, Hoàng Thượng Chí xuất hiện thành linh, lại còn bắt được tên hung thủ Thể Điệp Lý Vân Hương. Lúc này, nàng không biết yêu hay là hận, mừng hay sợ nữa.

Hoàng Thượng Chí liếc nhìn Thiên Tề Giáo Chủ rồi quay lại hỏi Ngô Tiểu My:

- Ngô cô nương! Đó là hung thủ?

Thiên Tề Giáo Chủ cười ha hả, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Hay lắm! Người tới rất đúng lúc!

Hoàng Thượng Chí quắc mắt, hỏi:

- Sao?

Thiên Tề Giáo Chủ đôi mắt trợn tròn, như muốn nhảy tới nuốt sống Thượng Chí và nói:

- Bốn Giáo Chủ phải đập nát óc của người chớ sao?

Ngô Tiểu My ngẩng mặt lên trời gọi lớn:

- Cha ơi! Cha! Nay con giết hung thủ để trả thù cho cha đây!

Chướng mặt Ngô Tiểu My đưa lên, đập xuống thân hình Lý Vân Hương đang nằm run sợ dưới chân nàng.

Thiên Tề Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, lẹ mình lách tới...

Cũng lúc đó, Hoàng Thượng Chí thân pháp lanh như chớp nhảy ra chặn ngang bước tiến của Thiên Tề Giáo Chủ.

Chỉ nghe những tiếng rên đau đớn của Thể Điệp Lý Vân Hương âm thanh từ nhỏ dần và im bặt như đã ngắt liệm!

Thiên Tề Giáo Chủ bị Hoàng Thượng Chí gần lại. Đôi mắt lão trợn giộc nhìn Thượng Chí qua một cái, rồi quay nhìn bốn bộ hạ Đường chủ, như thầm ra lệnh cho chúng chuẩn bị giữ chặt vòng vây.

Nét mặt Thiên Tề Giáo Chủ nổi lên đầy sát khí. Không hề có một tiếng, lão đã tung mạnh đôi chưởng đánh tạt tới Hoàng Thượng Chí lẹ như điện chớp.

Đôi bên đánh nhau không đầy hai trượng nên luồng chưởng lực phát ra là trúng đối thủ ngay.

Hoàng Thượng Chí vừa chận bước đối thủ vừa lo sợ bất trắc nguy hại đến Ngô Tiểu My, nên bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, thì địch thủ đã tấn công.

Chàng chỉ biết dùng chiêu thế phòng thủ mà thôi.

Nghe bịch một tiếng Hoàng Thượng Chí đã bị chấn động, vội nhảy lùi hơn bảy tám thước, các đường huyết quản trong người chàng như chạy ngược lên lồng ngực, muốn trào ra cổ họng!

Ngô Tiểu My nóng lòng thấy Hoàng Thượng Chí đang đứng trước nguy cấp nên phóng người tới sử dụng Toàn Quái Phong Ứng Thủ ép thẳng về phía Thiên Tề Giáo Chủ.

Thân pháp Thiên Tề Giáo Chủ như bóng ma điện chớp, lách qua bên tả như một vòng cầu rồi ra tay đánh tiếp Hoàng Thượng Chí.

Thượng Chí thất kinh trước công lực của đối phương, lối biến hóa tuyệt diệu ngoài óc tưởng tượng.

Chàng bước chéo về bên hữu, dùng hết công lực đánh mạnh song chưởng ra đỡ.

Sức mạnh chưởng thế đôi bên ép lại, vang động như trời long, núi ngã, tạo thành luồng gió cuốn cuộn tung cát bụi lên. Hoàng Thượng Chí vì công lực kém hơn đối thủ, nên bị lui thêm ba bước nữa.

Ngô Tiểu My thất thanh thét lên, phát mạnh chưởng mặt ép qua hông Thiên Tề Giáo Chủ.

Hoàng Thượng Chí nhờ Tiểu My giúp sức, nên kịp thời vận lại công lực. Rồi hai người cùng hợp sức đánh với Thiên Tề Giáo Chủ.

Trận đánh càng lúc càng trở nên ác liệt. Chỉ trong khoảnh khắc đôi bên đã đánh nhau hơn năm chục hiệp rồi, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Tất cả những cao thủ đứng chung trận địa, ai nấy đều trợn mắt cứng lưỡi, lòng kinh hãi như đang trải qua cơn ác mộng. Sự thật họ đã từng xem qua nhiều trận đấu, nhưng ít khi chứng kiến trận ác chiến nào lạ thường thế này.

Trải qua một lúc, đôi bên trao đổi hàng trăm chiêu, tuy vẫn còn cầm cự nhưng sự thật trận chiến cứ kéo dài mãi, thì Hoàng Thượng Chí và Ngô Tiểu My ắt phải bị bại, vì công lực của Thiên Tề Giáo Chủ thâm hậu hơn.

Thượng Chí muốn diễn thần công Đông Kim Chỉ liên tiếp bắn ra, nhưng thân hình đối phương biến hóa như bóng ma, nên chàng sợ bắn lầm Tiểu My, lòng bắn khoăn không quyết.

Lúc này, đôi bên đều diễn ra những chiêu thức tuyệt học của võ lâm, công lực ác độc đó nếu bên nào sơ ý một tí là toi mạng tức khắc. Các cao thủ đứng ngoài tuy biết những chiêu thức ác độc, nhưng không thể phân biệt được môn pháp.

Bỗng một tiếng hét lớn, Ngô Tiểu My đã bị đối phương đánh lui lại hơn hai trượng rồi.

Tiếp đến bùng bùng... mấy tiếng vang động như sấm sét, Hoàng Thượng Chí và Thiên Tề Giáo Chủ đều dùng hết công lực đánh sát vào nhau. Thấy hai người không ngớt tay múa động.

Sau một hồi vang động như trời long đất lở, thân hình Hoàng Thượng Chí bị loạn choạng mấy cái, rồi miệng phun ra một vòi máu tươi.

Mgô Tiểu My nhún mình, nhảy vọt tới công địch thủ.

Nhưng chỉ nghe bịch một tiếng, thân hình Tiểu My bị thối lui lại tức khắc.

Thiên Tề Giáo Chủ, nét mặt càng đánh ác như con hổ gặp mồi cười rùng rợn rồi phát mạnh song chưởng đánh trùm tới trong lúc Hoàng Thượng Chí đang lảo đảo.

Chàng nín hơi khum mình xuống, rồi dùng thế thủ Ma Ma Chưởng Pháp mà giữ lại kình lực hộ.

Thiên Tề Giáo Chủ cười hề hề, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Mày cố thể lãnh hội nữa chứ?

Lão liên công tiếp âm dương, hai đường sát khí chéo nhau, cương nhu hợp lại, như lay núi lấp sông.

Hoàng Thượng Chí bị hai luồng chưởng lực quái dị như núi đè mà lui lại để tránh thì bị chiêu thức chưởng phong níu lại. Trong lúc nguy cấp, tay của đối phương đã đặt lên Trung Đường đại huyết trước ngực chàng rồi!

Hoàng Thượng Chí thất kinh, dùng chưởng lực bên trái gạt mạnh tay đối phương, tay phải ngang qua, mượn thế nhảy lùi ra.

Bùng một tiếng, thân hình Thượng Chí bắn mạnh ra hơn năm trượng. Cũng lúc ấy, miệng chàng thốt ra một tiếng rên thảm hại, vì cánh tay trái chàng tê buốt như bị gãy. Cũng nhờ gạt mạnh chàng mới tránh khỏi bàn tay ác độc đối phương điểm vào Trung

Đường huyết. Nhưng khổ thay, bị sức chấn động quá mạnh, miệng chàng lại phun ra những bụm máu nữa! Bất giác chàng ngã xỉu tại trận.

Không ngờ, nơi ngực của Thiên Tề Giáo Chủ cũng bị máy chảy ra như xối! Té ra lão bị trúng mũi Đông Kim Chỉ, nên vết thương không nhẹ.

Ngô Tiểu My vừa thương xót cho Thượng Chí, vừa thù hận Thiên Tề Giáo Chủ. Nàng liền vận hết nội công, nhảy tung tới công địch.

Nghे bịch một tiếng, tiếp theo tiếng rên thảm thiết, thân mình Ngô Tiểu My bị đánh văng ra hơn ba trượng, rồi cũng ngã quỵ xuống đất, đứng lên không nổi nữa.

Thiên Tề Giáo Chủ tuy đánh văng địch thủ, nhưng vì dùng sức quá mạnh, làm chấn động vết thương trên ngực máu ra nhiều. Lão ứng lão đảo trong chớp mắt, đã té ngổ xuống đất rồi.

Tiếng hò hét vang lên, mười mấy cao thủ của Thiên Tề Giáo, đều phi thân nhảy vào trận địa.

Trước tình thế cấp bách, Hoàng Thượng Chí cố vận lại công lực, vội bồng Ngô Tiểu My, tung mình nhảy ra ngoài cốc.

Thiên Tề Giáo Chủ liền hét lên:

- Khóa giữ lại cái cửa đường cốc!

Tiếp theo đó, một luồng ánh sáng đỏ bắn tung lên.

- o O o -